

- »Undirvísingin í myndlist hefur til endamáls:
- at næmingurinn mennir og styrkir síni skapandi evni,
 - at næmingurinn við at uppliva, sansa, skapa og greina myndamál mennir síni evni á fjölbreyttan hátt at nýta og skilja myndamál sum ein persónligan frásögu- og samskiðsmiðil,
 - at næmingurinn styrkir sín færleika at kunna ogna sær vitan um og innlit í færeyska og alþjóða listasögu,
 - at næmingurinn við eitt nú myndagreining og umræðu mennir sínar færleika og síni evni at bera fram egnar áskoðanir og soleiðis vera við til at økja um tali- og skrivifrælsið í samfelagnum ...«

Sum so nokkso greið tala. Vegurinn at náa málunum er tó so ymiskur. Og það skal hann vera. Men það skal bera til at finna hann!

TÍÐIN ER KNØPP HJÁ OKKUM BYGDARELLUM

Í næstu viku eru vitjanir á sövnum á skrá. Fyrirreiking skal til. Fyrsta stigið er at kunna meg um, hvør hefur vitjað okkurt savn ella verið á framsýning áður?

Ein partur av undirvísingini er at vitja sövn og listasál. Tíðin er knøpp hjá okkum bygdarellum, tí vit skulu flyta okkum úr skúlabýgdini á sövnini, ið oftast liggja í høvuðsstaðnum. Men það er ótrúliga neyðugt, at vit gera það. Tað eru tey fægstu børnini, ið hava vitjað eitt listasavn. Tað er fakta og tí ikki vert at gremja seg um, men bara vert at gera nakað við.

Trúliga fara vit tann árliga listatúrinn til høvuðsstaðin. Tað er altíð ein fantastisk uppliving, ið elvir til kjak og prát. Eg gangi millum tey og lurti, sigi eitt sindur, og lurti so aftur.

»Tað er akkurát sum man kann fara inni myndina...«

- »Er hattar list?«
»Hattar kunnu øll gera, eg kann gera það nógv betur...«
»Á ja? Og hvør fann so uppá það, tú kanska?«
»Altso, það snýr seg um at fáa hugskotið døð...tað er onki fyri at herma...« (gjarna onkur, sum hefur verið túrin áður).
»Hasin liturin er ótrúligur, kann man blanda hann?«
»Eg verði eitt sindur úss av at siggja hasar...«
»Tú, hon kann ikki eiga hasar skógvarnar, teir eru alt ov lítli...« (stórur áhugi rundan um standmynd hjá Hans Paula Olsen).

MAN HEVUR VÆLSAKTANS LOYVI AT VERA OPTIMIST

Eg fari at taka samanum: intentionirnar so super góðar, lógirnar og námsætlanir við. Nokk av góðum, eldhugaðum lærarum.

So manglar nakað?

Jú, tað hefur gløggi lesarin funnið útav nú, so ikki er neyðugt at vassa meira í tí.

Men eg kann ikki lata vera: Gevið okkum tíðina og eg lovi, at vit øll fáa í posa og sekk afturfyri. Fyrsta úrslitið fer at siggjast aftur í eftirfylgjandi pisakanningum.

Var ikki eisini okkurt um eina skúlanýskipan? Man hefur vælsaktans loyvi at vera optimist.

Vit liva í eini tíð, har myndir tala. Myndir eru allastaðni og verða brúktar til alt. Livandi myndir, fotomyndir, málaðar, teknaðar myndir, í heila tikið myndir. Skulu vit verða aktivur partur í okkara samfelag, mugu vit hava færleikar at stýra og navigera í myndaverðini. Myndlist, handverk og list er so eitt av amboðunum at menna slíka læring.

Livst so spyrst!

Afturkomin úr Berlin er upplagt at siga næmingunum frá um henda litfagra býin, ið er merktur av tvídráttinum millum kúgandi harðræði øðrumegin og hinumegin av menniskjans mentanartráðan og alskhuga til listina. Her andar hvør steinur av søguni um valdsharrar, ið vóru bangnir fyri listini og bannaðu hana, brendu bækur og settu listafólk í útlegd í fongsul ella fangalegur og tóku lívið av teimum. Tað er ein farin tíð, og býurin er ongantíð so livandi sum nú, tí listin doyir ongantíð!

Nú er rokan í myndlista rúminum. Tríggjar gentur hava dekkjað væl av til Pollock, Arge-málari, funnið penslar fram í ymiskum støddum. Málingin er blandað. Sumt tjúkt og annað heldur flótandi. Tummas og Jóhann hava funnið sær myndir úr bløðum og kjakast um bakgrund og yvirlappingar í collagum, límstift ella flótandi lím... Frukftatið er snotuliga samansett av marglittum fruktum. Næmingarnir hava funnið sær góðan sess við teknibrettunum framman fyri sær. Kolstiftir, grafittstiftir og litblýantar liggja á borðinum. Alt er klárt.

